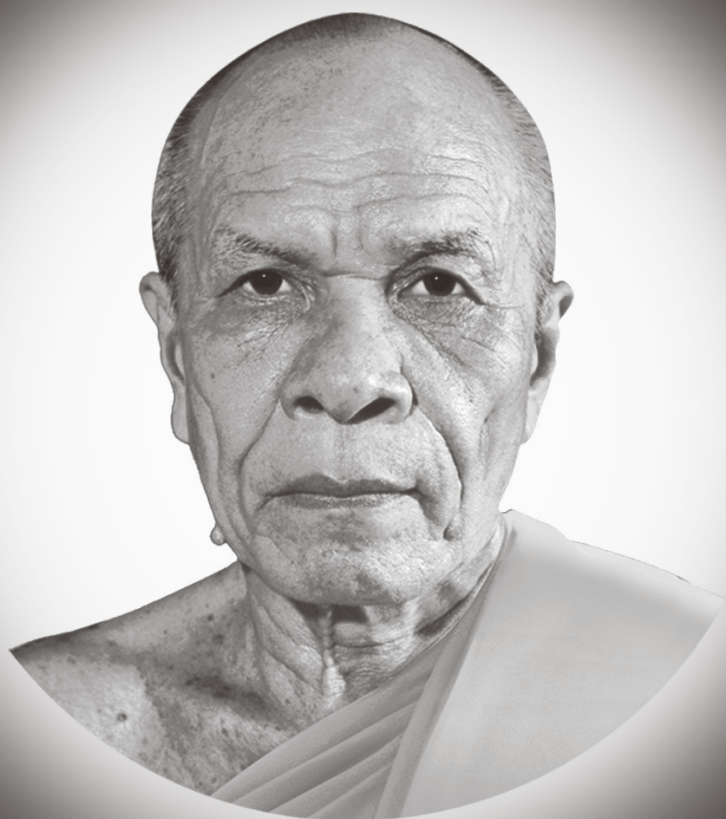

อาณาจักรหลวงปู่ สู่โลกปัจจุบัน

ขณะนี้ แม้หลวงปู่จะละ
สังขารไปเป็นเวลานานถึง ๕๐
กว่าปีแล้วก็ตาม แต่ท่านก็เป็นที่ยัง
แก่มหาชนได้ตลอดมา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งกับผู้ที่มีความเคารพรักท่าน
ดังตัวอย่างเรื่องราวที่จะกล่าวถึง
ต่อไปนี้

เมื่อหลวงปู่ นั่งอยู่ในรถ

คุณณัฐนันท์ เทียงนิมิตร

๙๘

“เดี๋ยวมา รออยู่ที่นี้นะ” เป็นคำพูดที่คุณณัฐนันท์ได้ยินจากเพื่อนใหม่ ตอนนั้นเธอไม่นึกเลยว่า เขาไปแล้วจะไปลับ พร้อมทั้งฉกของรักของเธอไปด้วย

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ คุณณัฐนันท์ เทียงนิมิตร หรือไอซ์ เดินทางไปร่วมงานหล่อหลวงปู่ทองคำกับคุณแม่และคุณป้าซึ่งไปวัดพระธรรมกายอยู่เป็นประจำ

คืนก่อนวันงาน คุณแม่บอกกับเธอว่า “พรุ่งนี้แม่จะไปวัดนะ จะไปเอาบุญใหญ่ งานหล่อหลวงปู่ แม่คงไปต่างจังหวัดกับหนูไม่ได้” เมื่อเธอได้ยินอย่างนั้นก็เลยตอบคุณแม่ไปว่า “ถ้าอย่างนั้นไอซ์ไม่ไปทำงานแล้ว ไปเอาบุญกับแม่ดีกว่า”

ด้วยความที่ห่างหายจากวัดไปนาน เมื่อได้เห็นสาธุชนในชุดขาวสะอาดตาเป็นแสน ๆ คน บนสภากายาสากล เธอถึงกับเอ่ยออกมาว่า “โอ้โฮ! หลวงปู่ท่านคงศักดิ์สิทธิ์มากเลย คนถึงได้มากันเยอะขนาดนี้”

พอได้เวลาหล่อหลวงปู่ เธอก็หย่อนมหาสุพรรณนิลลงในรางทั้งน้ำตา เธอเล่าว่า “บอกไม่ถูก ไม่รู้ทำไมน้ำตาไหลไม่หยุด จนลุกไปทั้งตัว รู้แต่ว่าปลื้ม ชื่นใจ ประทับใจไปหมด”

หลังกลับจากงานหล่อหลวงปู่ เวลาประมาณตี ๓ คุณณตินันท์ต้องออกไปทำงานที่ต่างจังหวัดเช่นเคย ปกติคุณแม่ไปด้วย แต่ครั้งนี้เธอมีเพื่อนใหม่ร่วมเดินทางแทนคุณแม่ ในขณะที่เธอแวะเข้าห้องน้ำ เพื่อนบอกว่า “เดี๋ยวมา รออยู่ที่นี่นะ” เธอรออยู่ตั้งนาน เพื่อนก็ไม่กลับมา พอเปิดกระเป๋าคูจึงรู้ว่ากุญแจรถไม่อยู่แล้ว คือเพื่อนใหม่เปลี่ยนสถานะเป็นโจรขั้บรถของเธอไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ทั้งให้เธอนั่งร้องไห้อยู่เป็นนานสองนาน

พอกลับถึงบ้าน เมื่อเล่าเรื่องให้ทุกคนฟัง คุณแม่ของเธอก็พูดจาเป็นมงคลสุด ๆ ว่า “มันจะเอารถไปได้ยังไง หลวงปู่ท่านนั่งอยู่ในรถ” ฟังแล้วกำลังใจมาเป็นกอง แล้วคุณแม่ก็บอกให้เธอนึกถึงหลวงปู่ นั่งสมาธิแล้วอธิษฐานจิตกับหลวงปู่ และยังบอกอีกว่า “แม่มั่นใจว่ายังไงก็ต้องได้คืน”

จากนั้น ทุกคนก็ช่วยกันอธิษฐานจิต คุณป้าอธิษฐานว่า “ขออำนาจของหลวงปู่ช่วยให้หลานสาวได้รถคืนภายใน ๒๔ ชั่วโมงด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

ต่อมา คุณณูตินันท์และคุณพ่อคุณแม่ก็เตรียมตัวออกตามหารถ แต่ตัวแทนบริษัทประกันบอกว่า “ไม่ต้องไปหาแล้ว ไม่ได้คืนหรอก” ที่เขาพูดอย่างนี้เพราะที่ผ่าน ๆ มาสถิติรถหายกับสถิติได้รถคืนไม่สมดุลกันเลย บางครั้งจับขโมยได้ แต่ไม่มีรถมาคืนให้ เพราะว่าเอาไปขายที่ชายแดนเรียบร้อยแล้ว แต่คุณณูตินันท์กับคุณแม่เชื่อมั่นในอานุภาพของหลวงปู่ จึงยืนยันว่าจะตามหารถต่อไป

เชื่อไหมว่า ภายในเวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง ตรงตามที่คุณป้าอธิษฐานไว้ พวกเขาพบรถจอดอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง จึงโทรศัพท์แจ้งตำรวจทันที และในที่สุดก็ได้รถคืนในเช้าวันรุ่งขึ้น !!

คิดดูก็น่าแปลก วิสัยจรเวลาขโมยของไปแล้วจะต้องเอาไปซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็น แต่นี่กลับเอารถมาจอดไว้ให้คนเห็นง่าย ๆ ไม่เอาอะไรคลุมด้วย แถมยังมีสิ่ง دلใจให้ คุณณูตินันท์ไปหารถในบริเวณนั้นอีกด้วย

คุณณูตินันท์บอกว่า “ทันทีที่ได้รถคืน ก็วิ่งเข้าไปกอดรถ น้ำตาไหล แล้วเข้าไปดูของในรถ อัจฉรียมากของทุกอย่างที่อยู่ตรงรูปหลวงปู่อยู่ครบหมด ไม่มีการเคลื่อนย้ายเลย เหมือนกับขโมยมองไม่เห็น มีทั้งกระเป๋าสตางค์ บัตร ATM และเอกสารสำคัญ บอกตรง ๆ เลยว่ายิ่งกว่าถูกรางวัลที่ ๑ อีก นี่ถ้าไม่ได้ไปงานหล่อหลวงปู่ ไม่รู้จะเป็นยังไง”

การที่คุณณตินันท์รทหายแล้วได้คืน นับว่ามีบุญมาก เพราะตามปกติรทหายยากที่จะได้คืน ขนาดของเล็ก ๆ แบบโทรศัพท์หายยังไม่ค่อยได้คืนเลย แต่กรณีนี้ คุณป้ากับคุณแม่อยู่ในบุญมาตลอด และมีความเคารพรักเชื่อมั่นในหลวงปู่อย่างสูงตลอดมา แถมคุณณตินันท์ เจ้าของรถก็เพิ่งไปเติมบุญมาจากวัดด้วยการหล่อหลวงปู่ ซึ่งเป็นบุญใหญ่มาก ๆ และยังหล่อด้วยความปลื้มปีติจนน้ำตาไหล การทำบุญด้วยความปลื้มปีติย่อมจะได้บุญมากเป็นพิเศษ มากกว่าไม่ปลื้มหลายเท่า ยิ่งปลื้มในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ผู้เป็นเนืองนาบุญอันเลิศ ยิ่งได้บุญมหาศาล ส่งผลให้ได้สมบัติที่หายกลับคืนมาเป็นอัศจรรย์

ช่วย “สัมนา อะระหัง” หน่อย

คุณนวรรตน์ อัจฉนาบุล
ชาวอุตรดิตถ์

ไปวัดพระธรรมกายครั้งแรก ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓
ในพิธีรับใบแก้วของอุบาสิกากว๊านหอนอ๋อน ๕๐๐,๐๐๐ คน
เมื่อจบการอบรม พี่เลี้ยงมอบเหรียญปราบมารให้
เธอนำไปใส่กรอบอย่างดีและใส่ติดตัวตลอดเวลา

๑๐๒

เปรี้ยว!! เสียงดังเหมือนฟ้าผ่าพุ่งเข้าไปกระทบ
ประสาทหูของคุณนวรรตน์ ชั่ววูบนั้นเธอรู้สึกว่ามีอะไรบาง
อย่างพุ่งมากระแทกรถของเธออย่างรุนแรง พร้อม ๆ กับ
ความรู้สึกของเธอก็ดับลง โดยไม่ทันมีเวลาคิดว่าอะไรเกิดขึ้น
กับตัวเอง

ก่อนประสบอุบัติเหตุ คุณนวรรตน์ อัจฉนาบุล
บอกกับตัวเองอย่างมีความสุขว่า “อีกไม่กี่วันแล้วสินะ ที่
เราจะได้ไปนั่งสมาธิที่สวนพนาวัฒน์” แต่สุดท้ายเธอต้อง
ไปนอนโรงพยาบาลแทน เพราะขณะที่เธอขับมอเตอร์ไซด์
จะไปเอาชุดขาวที่บ้านคุณแม่ในอำเภอลับแล มีวัยรุ่น ๒
คน ช้อนมอเตอร์ไซด์กันมา แล้วชิงฝ่าไฟแดงพุ่งมาชนรถ
เธออย่างจัง จนเธอกระเด็นตกจากรถ หัวกระแทกบาทวิถี
หมดสติ เลือดนองพื้น คอพับ จนใคร ๆ พากันคิดว่า เธอ
คอหักตายไปแล้ว ไม่นานนักรถป้อเต็กตั้งก็มานำร่างของเธอ

ส่งโรงพยาบาลอุตรดิตถ์ ส่วนนักซึ่ง ๒ คน คงตกใจและ
กลัวความผิดจึงหายต่อไปเลย

ช่วงที่หมดสติ คุณนวรรตน์ฝันว่าอยู่ในห้องที่มีตสนิท
แล้วอยู่ ๆ ก็มีแสงสว่างเป็นจุดเล็กนิดเดียวปรากฏขึ้น เธอ
วิ่งไปที่แสงนั้น เพราะอยากออกจากความมืด ทันใดนั้นมี
เสียงพูดขึ้นว่า “จะไปไหนลูก” เธอมองไปก็เห็นคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง แต่กายของท่าน
ใสเหมือนน้ำ เธอตอบคุณยายไปว่า “จะไปที่จุดสว่างนั้น
ค่ะ” แล้วก็ออกวิ่งต่อไป แต่คุณยายรีบห้ามว่า “ไปไม่ได้ลูก
มาทางนี้” แล้วคุณยายก็กระซกข้อมือข้างซ้ายของเธอ
อย่างแรงจนรู้สึกไปถึงกายเนื้อ เธอจึงได้สติและพบว่าตัว
เองอยู่ในห้องไอซียู ตอนนั้นเธอกำลังสะลึมสะลือ มึน ๆ ยัง
ลืมตาไม่ได้ ซึ่งเป็นอาการที่สมองถูกกระทบกระเทือนจน
ระบบการสั่งงานเสียไป

เมื่อรู้สึกตัว สิ่งแรกที่คุณนวรรตน์นึกถึงก็คือเหรียญ
ปราบมารที่ห้อยอยู่ที่คอ และในขณะที่เรอนอนอยู่นั้น จู่ ๆ
ก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์ และมี
เสียงจากข้างในบอกว่า “ช่วย
‘ส้มมา อะระหัง’ หน่อย” เธอจึง
ทำตาม และตลอดเวลาที่นอนอยู่

เหรียญปราบมาร

บนเตียงคนป่วย เธอยังคงภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และอธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วย

เนื่องจากศิระของเธอฟาดพื้นอย่างแรง หมอจึงต้องสแกนสมอง ผลการตรวจพบว่ามีเลือดคั่งในสมองเยอะมาก เธอได้ยินเสียงคุณหมอบอกญาติ ๆ ว่า “ต้องผ่าตัดเอาเลือดที่คั่งในสมองออกด่วน แต่หมอไม่รับประกันโอกาสรอดมี ๕๐ : ๕๐ ถ้าโชคดีรอดตายก็ต้องเป็นอัมพฤกษ์ให้ญาติทำใจได้เลย” ตอนนั้น พี่ ๆ น้อง ๆ ของเธอร้องให้ระงมอยู่ข้างเตียง

๑๐๔

ขณะนั้นญาติทุกคนอนุญาตให้หมอผ่าตัดได้ แต่คุณแม่สามีของเธอค้านว่า “ไม่ให้ผ่า” เพราะเกรงว่าผ่าแล้วจะแย่กว่าเดิม แต่หมอบอกว่า “โดยหลักการแพทย์ควรจะผ่า ถ้าตัดสินใจเข้าโอกาสรอดก็ยิ่งน้อยลง”

คุณนวรรตน์ลืมหืมตาหรือพูดได้ตอบกับใครไม่ได้ ได้แต่ภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และนึกถึงเหรียญหลวงปู่ปราบมารอย่างต่อเนื่อง

อยู่ ๆ ก็เห็นองค์พระใสเหมือนแก้วผุดขึ้นมาแทนเธอ มององค์พระที่เห็นในสมาธิไปเรื่อย ๆ ไม่น่าเชื่อว่า วันต่อมาคุณหมอมาสแกนสมองเพื่อหาข้อสรุปว่าต้องผ่าตัดหรือไม่ กลับพบว่าผลสแกนสมองครั้งที่ ๒ ไม่พบเลือดคั่ง

ในสมองเลย

ในทางการแพทย์ถือว่าเรื่องแบบนี้ไม่ธรรมดา เพราะปกติถ้ามีเลือดคั่งในสมอง แค่วันสองวันมาสแกนใหม่ต้องเจอแน่นอน ทั้งไว้นานเป็นเดือนก็ยังเจอ แต่จะเห็นว่าเป็นเลือดเก่า แม้ในกรณีที่มีเลือดคั่งน้อยกว่านี้ก็ยังสแกนเจอ แต่ก็มีเลือดตั้งมากมายคั่งอยู่ในสมอง สแกนแล้วกลับไม่เห็นเลือด ไม่รู้หายไปไหนหมด แบบนี้แปลก ทำให้หมอถึงกับตะลึงงัน ตรวจผลซ้ำแล้วซ้ำอีก และบอกว่า “เป็นไปได้ยังไง เมื่อวานก็เห็นมีเลือดคั่งอยู่ วันนี้หายไปแล้ว ตั้งแต่หมอกეთมาไม่เคยเจอเคสมหัศจรรย์อย่างนี้เลย”

หมอบอกคำตอบไม่ได้ แต่คุณนรรัตน์หาได้ เธอบอกกับทุกคนว่า “ที่รอดมาได้เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำช่วยไว้ ไม่งั้นเป็นผุพังไปแล้ว” และจากที่หมอบอกว่า เธอจะตายหรือไม่ก็ต้องเป็นอัมพฤกษ์ กลายเป็นว่านอนโรงพยาบาลอีกแค่ ๗ วัน ก็หายเป็นปกติ กลับบ้านได้ ไปทำงานได้

ในช่วงนั้น ข้าราชการรอดตายหายป่วยของคุณนรรัตน์ แพร่สะพัดไปทั่วโรงพยาบาล จนมีนักศึกษาแพทย์ฝึกงานคนหนึ่งเฝ้าเฝ้าเฝ้า ไม่เคยคิดจะไปวัดเลย ทั้ง ๆ ที่คุณพ่อของเขาก็ออไปวัดพระธรรมกายบ่อย ๆ แต่พอเจอเคสนี้ นักศึกษาแพทย์รีบไปวัดกับพ่อเลย

เรื่องของคุณนวรรตน์ทำให้ทุกคนที่รู้เรื่องต่าง
อัศจรรย์ใจ เกิดความศรัทธาและเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์
ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ว่าท่านมี
อำนาจ มีความเมตตา และมีพระคุณกับลูกหลานสุดจะ
ประมาณ แม้ท่านมรณภาพไปแล้ว หากใครหมั่นระลึกถึง
ท่าน เคารพบูชาท่าน ท่านก็ยังช่วยเหลือได้เหมือนเมื่อครั้ง
ที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

แพทย์หญิง
ณัฐวรรณ
พลวุฒิแพทย์
หรือหมอปอ

ผจญภัยกลางสายน้ำเชี่ยว

สะพานข้ามแม่น้ำแควเป็นสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญแห่งหนึ่ง และมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักของชาวโลก จนกระทั่งมีฝรั่งนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ The Bridge over the River Kwai สะพานแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของทางรถไฟสายมรณะ ที่สร้างขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยแรงงานของเชลยศึกสัมพันธมิตรจำนวนมาก ที่ญี่ปุ่นเกณฑ์มา ซึ่งส่วนหนึ่งของเส้นทางรถไฟจะต้องผ่านแม่น้ำแควใหญ่ จึงมีการ

ก่อสร้างสะพานแห่งนี้ขึ้น ณ บริเวณตำบลท่ามะขาม อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี การสร้างสะพานและทางรถไฟสายนี้เป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้เชลยศึกหลายคนเสียชีวิตลง เล่ากันว่า ทางรถไฟสายนี้ใช้แรงงานและชีวิตเชลยศึก ๑ ไม้มอน ต่อ ๑ ชีวิตเลยทีเดียว

ปัจจุบัน การรถไฟแห่งประเทศไทยเปิดบริการ
เดินรถบนเส้นทางสายนี้ทุกวัน และจัดรถไฟขบวนพิเศษ
สายกรุงเทพฯ-น้ำตก ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุด
ราชการ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้คนเดินทางไปชมสะพานแห่งนี้
เป็นจำนวนมาก และหนึ่งในจำนวนผู้คนที่เดินทางไป
ชมสะพานข้ามแม่น้ำแคว ก็คือแพทย์หญิงฉวีวรรณ
พลวุฒิโตทัย หรือหมอปอ ซึ่งขณะนั้นรับราชการอยู่ที่
โรงพยาบาลคำม่วง จ. กาฬสินธุ์

เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ บรรดา
เจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลคำม่วงเดินทางไปทัศนศึกษา
สะพานข้ามแม่น้ำแคว ในเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น.
บรรยากาศยามเย็นที่สดชื่นเย็นสบายและทิวทัศน์ที่
สวยงาม มีมนต์เสน่ห์ดึงดูดทำให้เธอและเพื่อนหม่อีก ๒
คน พวกกันเดินไปชมจนถึงกลางสะพาน เมื่อหมอฉวีวรรณ
มองลงไปใต้สะพาน เธอก็เห็นว่ามีการเสาน้ำที่ถูกปล่อย
ออกมาจากเขื่อน ทำให้น้ำในแม่น้ำแควมีระดับสูงขึ้นและ
ไหลเชี่ยวกราก

ทันใดนั้น พวกเธอก็ได้ยินเสียงหวูดรถไฟดังไล่มา
ทุกคนจึงรีบหลบเข้าไปตรงจุดพักคนข้างรางรถไฟ เธอกับ
เพื่อนอีกคนหนึ่งคือหมอฉวีวรรณช่วยยืนอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นเสียง

หวูดรถไฟดังกระชั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่รถไฟแล่นเฉี่ยวพวกเธอไป หมอณัฐวรรณรู้สึกว่ามีอะไรมาพัดที่หัวอย่างแรง ทำให้เธอกับหมอณัฐชัยกระเด็นตกจากสะพานดังลงกระแทกกับพื้นน้ำ

หมอณัฐวรรณเล่าว่า หลังจากนั้นเธอก็วูบไป รู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์อันเลวร้ายที่มีมัจจุราชมารออยู่เบื้องหน้า เธอรู้สึกตัวเองกำลังจมและพยายามดิ้นรนว่ายน้ำ พยายาม มีคนมาเล่าให้เธอฟังภายหลังว่า พวกชาวบ้านตะโกนโหวกเหวกร้องเรียกเรือที่เหลืออยู่ลำสุดท้ายบนลำน้ำให้เข้ามาช่วยเธอ หัวเรือเข้ามาถึงหมอณัฐชัยก่อน แต่โชคร้ายที่กระแสน้ำพัดเขาให้ห่างออกจากเรือและดูดให้จมดิ่งลงไปจนไม่สามารถช่วยได้ ในเวลาเดียวกัน คนขับเรือก็เหลือบเห็นมือของหมอณัฐวรรณที่โผล่ขึ้นมาก่อนจะจมดิ่งตามหมอณัฐชัยลงไป คนขับเรือคว้ามือเธอไว้ทัน แล้วลากขึ้นมาบนเรือได้ และพยายามช่วยให้เธอได้สติเร็วที่สุด

เมื่อเริ่มรู้สึกตัว เธอจำอะไรไม่ได้เลย ングว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ทำไมมีผู้คนมุงเต็มไปหมด ต้องใช้เวลาสักครู่กว่าจะเรียกความจำคืนมาได้ พอรู้ตัวก็รีบคลำสร้อยที่ห้อยเหรียญหลวงปู่ทนต์ที่ นึกขอบพระคุณที่หลวงปู่ช่วยคุ้มครอง หลังจากนั้นก็มีคนนำเธอส่งโรงพยาบาล ส่วน

เพื่อนของเธอที่ตกสะพานไปด้วยกัน หลังจากผ่านการ
ค้นหาเป็นเวลา ๓๖ ชั่วโมง ถึงได้เจอในสภาพที่เป็นศพไปแล้ว

เหตุการณ์ครั้งนี้ มีแต่คนถามว่าเธอรอดมาได้
อย่างไร สำหรับตัวเธอเองคิดว่า ไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอ
รอดจากความตายกลางสายน้ำเชี่ยวได้ นอกจากหลวงปู่ที่
เธอแขวนเหรียญท่านติดไว้กับตัว เธอเห็นแล้วว่า เธอกับ
เพื่อนยืนอยู่ติดกัน โดนรถไฟพุ่งเฉี่ยวกระแทกตกลงไป
ด้วยกัน ณ ตำแหน่งเดียวกัน จมน้ำห่างกันนิดเดียว เพื่อนตาย
แต่เธอกลับรอดมาได้โดยไม่น่าเชื่อ และแทบไม่บาดเจ็บ
อะไรเลย มีแค่หัวโนกับถลอกนิดหน่อย

๑๑๐

ด้วยบุญทั้งหลายที่เธอทำมาตั้งแต่เข้าวัดพระธรรมกาย
จาก ๕ ขวบ จนถึงปัจจุบัน และบุญที่ทำเนื่องกับหลวงปู่
ผู้เป็นทักษิณียบุคคลนับครั้งไม่ถ้วน รวมทั้งมีใจผูกไว้กับ
หลวงปู่ตลอดมา ทำให้ในที่สุดหลวงปู่ก็คุ้มครองเธอให้รอด
ชีวิตเป็นอัศจรรย์ แม้หัวงน้ำเชี่ยวได้เส้นทางรถไฟสาย
มรณะก็ไม่อาจกลืนกินชีวิตของเธอได้